

нейния любземецъ изъ обятията на сериозността и ще да го издадемъ на свѣта. И така, слушайте, господа. Г-нъ Франгя има нѣжно сърдце, по което сж израснали множество душевни гжби. Отъ тие гжби той е направилъ чорба за българската Муса (т. е Муса Кеседжия), която той уважава и слави така сжщо, както я уважаватъ и славятъ различнитъ Войниковци, Пишурки, Пюскюллиевци, Вазовци и прочиитъ наши велики таланти. Но защото у насъ тая чорба нѣма вече оная цѣна, която сж имали, напримѣръ, Гжслата на г. С. Зафирова, Цигулката на сакатия поетъ (не Байронъ, а нашиятъ Мавридовъ), то г. Франгя се моли на ученолюбивитъ г-да да го почетатъ съ помощта си, а ако ли го не печататъ, той ще ритне своето гърне съ поезията, и благороднитъ сърдца не ще могатъ даже да видятъ чорбата. Колкото и да е скръбно това намѣрение на поета, ние не можемъ да го не похвалимъ и да го не прѣпоржчаме и на другитъ пѣвци изъ Читалище. И наистина, г-да поети, ако редакциитъ на нашитъ литературни списания сж готови да обнародватъ бреднитъ даже и на идиотитъ, то баремъ вие бждете малко по-умни отъ своитъ учители, т. е. — баремъ вие си дрѣжете поетическата триеница за вази си и не разваляйте съ нея стомаха на гладния народъ. Въ това отношение вие можете всѣкога да смѣтате на помощта и на свѣтитъ на всѣки свѣсенъ човѣкъ и особенно на всѣко благородно сърдце. Ето, напримѣръ, вие г-нъ Франгя, можете да бждете полезни съ вашитъ тѣлесни, а не душевни изпращения, не само на народа си и на отечеството си, но даже и на всичкото въобще човѣчество. Защо жабитъ да не правятъ това, за което сж назначени отъ самата природа, а дигатъ крака и искатъ да ги коватъ или да ги издигатъ до небесата, за да се научатъ да хвъркатъ? Обявлението на г. Франгя е пародия на баснята Жабата и Волътъ. Но кой да каже това на народа?